

4 **8** годин / **2** оберти **ЗЕМЛІ**
перед тим...
Ніч.
Темрява.

Спалах!

Яскравий спалах блискавки розітнув темряву і кресонув над скляним даховим вікном.

Франк Ейнштейн відірвався від своєї роботи і подивився вгору. Він рахував уголос:

— Секунда — раз, секунда — два, секунда — три, секунда — чотири, секунда — п'ять, секунда — шість.

Бам-ба-рах! Вібрація звукової хвилі грому прокотилася склом старого металевого вікна Франкової майстерні та наукової лабораторії.

— Різниця між світлом блискавки і громом — три секунди на кожен кілометр... Шість секунд — два кілометри, — рахував Франк, використовуючи різницю між майже миттєвою швидкістю світла і значно меншою швидкістю звуку. — Якраз вчасно.

— Ти впевнений, що це працюватиме? — запитав Вотсон, натягуючи довгі жовті гумові рукавички для миття посуду, щоб захистити себе. — Тому що знаєш, чуваче, це все здається цілковитим божевіллям.

— Усе просто ідеально, — відповів Франк. — Ідеально, тому що мама з татом знову вирушили в одну зі своїх подорожей по визначних місцях. Мій найчудовіший дідусь Ал дозволив влаштувати лабораторію в його гаражі та використати усе, що мені знадобиться. А ще кльово, що ми можемо скористатися блискавками для зарядки мого суперкласного смартбота, оживити його і нарешті здобути головний приз Мідвілського Наукового ярмарку.

Знову спалахнула блискавиця. Гримнув грім.

— Головний приз — сто тисяч баксів готівкою покриє всі борги дідуся Ала. А смартбот потім допоможе нам вигадати все, що лише забажаємо. — Франк ізолював останній мідний дріт і закріпив його у мозку смартбота. — Ну що не так?

— А пам'ятаєш, як останнього разу ми збирали гоночні машини...

Франк підняв руку, наче хірург перед операцією.

— Вакуумний перемикач!

— ... і ти засунув реактивний двигун
у дитячий візок...

— GPS-модуль!

— ... а потім вирішив, що ми зможемо зекономити пального, якщо зніmemo гальма...

— Голова!

— Можу шрам показати.

— Голова!

Вотсон оглянув верстак, на якому валявся усілякий ремонтний мотлох із механічних, електричних і сантехнічних приладів двадцятилітньої давнини. І взяв блискучу металеву штуку із двома прорізами.

— Ти маєш на увазі оцей корпус від тостера?

Спалах!

Франк звів погляд на вікно вгорі та знову почав рахувати:

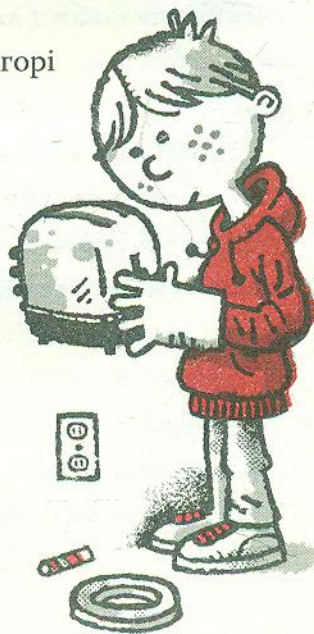
— Секунда — раз, секунда — два...

Ба-бах!

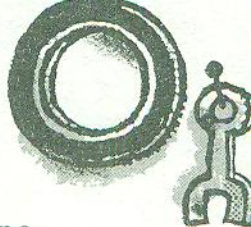
— Так! Голову давай! Давай!

Вотсон віддав Франкові тостер-голову.

Франк прикрутив останню частину

на призначене для неї місце. Він поклав смартбота у іржавий червоний контейнер, закріплений мотузками до кронштейнів, а потім протягнув дріт до двигуна механізму, що відчиняв гаражні двері.

Франк відступив на крок і востаннє поглянув на свою роботу.

— Цей робот буде здатний мислити, вчитися і ставатиме дедалі розумнішим. А життям його наповнюватиме лишень енергія блискавиць.

Франк натиснув кнопку відчинення гаражних дверей.

«Ж-ж-ж-ж-ж-ж» — задзижчав двигун. Мотузка натягнулася. Вікно нагорі відчинилося, і смартбот у контейнері, що слугував операційним столом, піднявся під дах гаража.

— О так! — вимовив Франк Ейнштейн із демонічним реготом. Його волосся і лабораторний халат раптом здійнялися в повітря, підхоплені різким поривом вітру, що увірвався до лабораторії. Щойно знову спалахнула блискавка, рвонув виделку для барбекю, яка виконувала роль перемикача для передавання електроенергії до смартбота.

— Готовий, Вотсоне? — заволав Франк.

Вотсон підтягнув ремінець на своїх захисних окулярах і несамохіть заперечно мотнув головою.